

L'home objecte

NARCÍS COMADIRA

Digues, petit,
digues, ¿què fas
aquesta nit
de pluja i neu?

Digues, petit,
¿on aniràs?
Vine al meu llit
i seràs meu.

Per mi seran, per als meus ulls, els teus
de núvol fos, claríssims, espantats.
Per mi serà el teu cap: només els déus
tenen un cap així, i aquests cepats
membres que tu cultives al gimnàs.

Digues, petit,
digues, ¿què fas?

Per mi seran aquests cabells, els teus,
d'or vegetal, tan flonjos, cargolats.
Per mi serà el teu nas: només els déus
tenen un nas així, tan ben tallat,
i un somriure tan tímid com el teu,

aquesta nit
de pluja i neu.

Ja són ben meus els teus mugrons, els teus,
sobre la pell del pit durs i rosats.
Meu el teu ventre pla: només els déus
tenen un ventre així i uns emboscats
tresors com aquest teu amb què ara em fas

feliç, petit.
Petit, ¿què fas?

Ja són ben meus els teus deficiències, teus
i meus també, i els teus sospirs trencats.
I el teu cullet molsut: només els déus
tenen un cul així. Oh!, ja has parlat!
Quin cervellet raquític, petit meu,

i que esquifit.
¿No callaràs,
aquesta nit
de pluja i neu?

Calla, petit...
Au, bordegàs,
surt del meu llit
i, adéu!

COMADIRA, Narcís (2003): *Formes de l'ombra. Poesies 1966-2002*.
Barcelona: Edicions 62 - Empúries.